

انتخاب

د غزلونو غورچاڼې

د غوره
شاعرانو
غوره
غزلونه

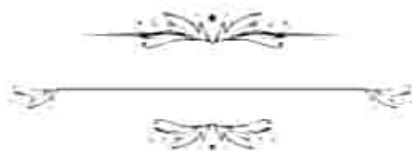
رټولونکی: عبدالرحمن حبيبي

انتخاب
د غزلونو غورچاڼې

Ketabton.com

عبدالرحمن حبيبي

د غزلونو غورچاڼې

انتخاب

د کتاب نوم : انتخاب (د غزلونو غورچاڼې)

راټولوونکی: عبدالرحمن حبيبي

خپروونکې اداره: الحبيبي خپرنیون (PDF)

ادرس: ټلگرام (الحبيبي خپرنیون)

رابطه: واټساپ (0093786267103)

غزل
ته بنايسته يي ته گلاب يي
ته مې زړه يي ته جناب يي
بنايستونه درنه حار شه
خوار لسم د شپې مهتاب يي
ستا په نور نړۍ رو بڼانه
ته حُلا ند لکه افتاب يي
بنايستونه درکې پټه دي
د بنايسته حورې نقاب يي
زه د حُسن به دې خه ليکم
ته هر حُاي کتاب، کتاب يي
نن خو بل رقم زنگيرې!
نن خو بل رقم خراب يي!
ته اوس دو مړه نه صبر يري؟
حبيبي دو مړه بي تاب يي

عبدالرحمن حبيبي

1402/3/13 هفته

غزل

دستور دی د دنیا خلگ خدا کې خوبسې مومي
ډېری خلگ د نیمې شپې ژړا کې خوبسې مومي
يو څوک د گناهونو په آغوش کې وي خوشحاله
يو څوک د ژوند تلخي کې په تقوا کې خوبسې مومي
د زړونو ترجمان د زړو درمان شي يو يو څوک خو
اکثره بيا د زړونو ماتېدا کې خوبسې مومي
يو نیم د ملنگۍ لباس کې خوبسې وي بې حسابه
يو نیم د گناه ډول ته په نڅا کې خوبسې مومي
بلها خلگ اوس خوبسې دي بې شرمې او بې پټې کې
بلها خلگ په شرم، په حياء کې خوبسې مومي
ډېری د بې تنگي په رنځ اخته وي افتخار کړي
ډېری خلگ د تنگ غیرت بنکلا کې خوبسې مومي
د پټې بندگي غېږه کې ژوند بڼه وي فتحانه
اکثره نن سبا بيا په رياء کې خوبسې مومي

غزل

راشه پر زړه مې د سُرو و زړې و غورپوه
پر تياره ژوند مې د خپل نُور و زړې و غورپوه
دا بلال زړه مې د بېلتون پر گرمو شگو پروت دی
يو حل پرې ته د خپل حضور و زړې و غورپوه
د يعقوبي سترگو علاج مې يوسفی زلفی دي
پر رندو سترگو د کافور و زړې و غورپوه
په مات وجود کې مې دا استاد جدایی خړیکې دي
جلوې د حسن پر رنخو و زړې و غورپوه
نظام ترخو به د فراق د دار پر سر خړیزي
له خپل وصاله پر منصور و زړې و غورپوه

نظام کندهاری

غزل

هم ډاکټر او هم عالم ته ضرورت دی
د هیواد یو ښه خادم ته ضرورت دی
که غازی دی که ساتونکی د دفتر دی
د دې دواړو وه تعلیم ته ضرورت دی
چې مکتب او مدرسه کړې بیا ودانه
ښه استاذ او ښه معلم ته ضرورت دی
چې د پوهې مرکزونه ښه سمبال کړي
دې لپاره مهمم ته ضرورت دی
راپاڅیږئ د غفلت وختونه نه دي
ماتولو د غلیم ته ضرورت دی
له فردو څخه مشهوده د هیواد مو
و ساتنی د حریم ته ضرورت دی

مشهود آشنا

غزل

اوس مې تپوس نکوي و لي؟ اخير شوي شه دي
زه دي هېر شوی؟ که یادونه مې اشنا زاړه دي
زما د مورچې زما د پيرې ملگرې وايوره نن
ها کرې ژمنې دي له ماسره په یاد کنه؟ دي
زما د بپوزلې کورنۍ احوال لري او کنه؟
چې حال يې بنه دی که دلورې نه نهرویده دي
غفلت ونکرې مسؤليت کې دي وړتيا و بنیه
د ډېرو سترگې لارويه! نن وتالره دي
خیر که هېر کرې دي وم یاد م له دې ورسته ساته
داسې ليکلي مې اشناد مزار پر لوحه دي
تا مې د وینو د هر شاخکې سره کرې خیانت
تا چې اسد حماسه!! صف کې درولي غله دي

اسد حماس

غزل

ونیسم زړه پوري انځور دې رانه ورکه یاره!
چي ته! مې ویا د پېرې ډېر تر گل نازکه یاره!
د جدايي ما بنام چې راشي لمر تر غرونو و اوړي
نفس مې تنگ زړه مې درد پېرې باور و که یاره!
د زړه په باغ کې چم ستا دیاد سپلی راتاؤ شي
وران کړې گلونه. چنارونه. بې درکه یاره!
د غم له درد سره دې زه اوس عادت شوی یمه
د غم له درد څخه دې. نلرم اوس کرکه یاره!
کله ناکله دې بیا غم راباندې دومره بوج شي
چې راته حای نه را کوي پیراڅه ځمکه یاره!
دیلتانه سپلی چې تاؤ دې له اسد حماس شي
لبمه لمبه ایره ایره شي قربانکه یاره!

اسد حماس

غزل

خوږې خبرې د زرگرې کوي
ياره چټه ماته خبرې کوي
هره خبردې زما درد کموي
مثالن ته هم جادوگرې کوي
نادرک توي او خفه هم ته ي
وس هم خبرې مروري کوي
ژوند م جلا نکړې و زرگکه
نويابه ته هم لراو برې کوي
خبيبه درد دې انتها نه لري
ته هم شکرې درد وري کوي

خبيبه ملنگ

غزل

لږ خو صبر و کړه چې اوزگار شمه!
بيا به د دې درستي نړۍ يار شمه!
لاخو مې زخمونو ته پټۍ لگوم
صبر چې دردونو نه قرار شمه!
لاخو زه گردونو کې لت پت يم
گل به شم چې يو حلې سينگار شمه!
بيا مې د بنکلاوو تماشه کوه
دُر به شم، غاټول شمه، چنار شمه!
زړونه رانه بل چا خفه کړي دي
زه به د خفه زړونو سردار شمه!
دوی د پيشمني په شان لټان وه ټول
اوس به داسې خوږ لکه افطار شمه!
حبيبي هر څوک چې ځي له ماتختي
وخت به وي د دوی به سخت پکار شمه!

عبدالرحمن حبيبي

دوشنبه 1402/2/4

د کوچني اختر څلورمه ورځ

غزل

په تنها خان مې پټم درته وهلی
دیار درده دیار غمه نور د خوبنه
ژوند م تیرپه شوگیرو باندي کړو گوره
اخ زما د خوبولو سترگو نمه نور د خوبنه
د زړه زخم خو مې هریو ډیر خوبیزې
جوړ زما درد ته ملهمه نور د خوبنه
بيله تا راته قسم ده ډیره سخته
د نا کامه زندگي په مخه وړمه نور د خوبنه
د بلتون اثر دي سخت یم درد ولی
زړه له واکه و و تمه نور د خوبنه
درا تلو و عدي دي و کړي خور انغلي
رنگ خیب درپسي مر مه نور د خوبنه

خیب ملنگ

غزل

دخان کې ورک شم ستاله غمه پنا غواړم
فرېښتو غوندي بيا تا ته ښکلا غواړم
زه د خپل تصور ښاپست ته په ژړايم
د دنيا موده ښاپست ته مې ساه غواړم
شوک د خپلې اندېښنې په سر بد نام شو
چا وپل زه د خوشحالی نه سزا غواړم
کمترې مې د خپل ژبې کم احساس کړ
نا معقول دی چې له زیاتو حیاء غواړم
نن د خدای نه پټ انسان زړه کې ساتمه
چې د خپل ژوند په درون کې نڅا غواړم
نا خبر خدایه خبر مې له حال نه شي
بيا په ذات کې دي عجب په پارسا غواړم
دا په گډو و د و سر چې دی "ثمر" دی
خدای مې یار کړ لو له خدایه دعا غواړم

غزل

مینه په پښتو شوه الله نه کېږي
دغه دود دستور خوله ما نه کېږي
نه پالم پښتو که پري دوزخ ته غم
زه که یم پښتو ته پیدا نه کېږي
نن که په پښتو کې غزل لېکمه
دا زما د ژبې منشا نه کېږي
مانه که په غم کې خندا نه غواړئ
مانه هم بنادئ کې نخا نه کېږي
شوک په شاعری کې زلفو او خوږو
چا نه شاعری کې آدا نه کېږي
نه وایې "ثمر" بې آدبې ده خو
ژونده له "ثمر" هم پارسا نه کېږي

غزل

لکه سپين غر چې په نبتتر بنکلی دی
داسې په تا باندي گودر بنکلی دی
زه په پگړۍ کې ډير بناغلی بنکارم
د ستا حجاب لکه اختر بنکلی دی
يو خوک په دې کې حق حيران پاتې دی
دا تور ما بنام او که سهر بنکلی دی
کلیسا ستا دنگو برجونو څخه
زما جومات زما ممبر بنکلی دی
کابل کندوز هلمند لوگر بنکلی دی
هم پيښور او ژوب خيبر بنکلی دی
زمونږه کلی زمونږ بنار بنکلی دی
زمونږ چنار زمونږ مازيگر بنکلی دی
داد ملا مشک عالم وطن دی
د ازره وال محسن لوگر بنکلی دی

غزل

شول مې د سترگو نه پناه شعرونه
الله دې و بڅبني زما شعرونه
حق د بنايست به دې ادا نه کړی شي
که دنيا وليکي، دنيا شعرونه
چېرته بې لارې نشي مه يې لولئ!
زما ياغي باغي گمراه شعرونه
زه سوداگر د الفتونو يمه
په خلکو ویشمه وړيا شعرونه
نه نه د زړه خوړلو تاب نه لرم
عبيدي نه لولمه ستا شعرونه

غزل

په دار هم زه، په قار هم ته
په کار هم ستا! بېزار هم ته
جنگ هم په ما، مړ کېږم زه
قوت هم ستا، بې کار هم ته
غم هم په ما، ژړېږې ته
معتاد هم زه، خو مار هم ته
وژنې ما او خاندې هم ته
بې لارې ته! په لار هم ته
عابد شو تېر، په دې خبر
چې غماز هم ته، یار هم ته

غزل

د اور کمیس دی او په تن دی زما
پکې خوشحاله یم و وطن دی زما
منگی مات شوی نه دی درزیې تللی
داغ لږ بدلی په لمن دی زما
بس دی همدو مره ضد همدو مره پښتو
کافرې راشه زنکدن دی زما
دا پاتې عمر داسې نغو اړمه
لکه داڅه رقم چې نن دی زما
کون بهسود و اله زه لږ سپین غږ پریم
حککه خو هر سړی د بښمن دی زما

غزل

دخيال نړۍ ته مې اد که راي
اوبنکې بڼو ته مې بيا حکه راي
زمورپه ژوند کې خنداگانې راتلل
هغه صحنه له نظر ور که راي
ستاله باوره مې بس زړه ته هروخت
پنيمان تيا له حده کلکه راي
تا پورې بيا زړه تر لړې کيسه؟
ستاله نامې نه مې هم کر که راي
چ انتخاب کې يو شوک خپله ټاکي
دلته بس هغه جنۍ سپکه راي
له زندگۍ نه کيلمن يو سيلۍ؟
هره شيبه له درده ډکه راي

زينب سيلۍ

غزل

ټول وجود مې زخم زخم وینې وینې
ستا غمونه محترم ساتلی نشم
ته تمام عمر ناراضه بې دلیله
زه تمام عمر ماتم ساتلی نشم
لکه څنگه چې دې خوله را بنده کړې
داسې غلی مې قلم ساتلی نشم
زیارتونه، جو ماتونه شم ساتلی
خو یو زړه د بنیادم ساتلی نشم
تنهایی کې مې له سترگو خاخي وینې
خو ستا مخکې پکې نم ساتلی نشم
بې وسي مې دو مړه ډېره ده ناصره
چې نامه دې په خوله هم ساتلی نشم

ناصر حلیمي

غزل

تکيه راکړه خپله خانه، يو شو گامه راسره
شهپاتي کېږم له کاروانه، يو شو گامه راسره شه
تصور د رنځ و غم مې، د ژوند لارې کړې خنډنې
بې درمانه يم درمانه، يو شو گامه راسره شه
چې خبر دې کړم له کرب او مشقته د وگړيو
ته خو لږ هم تن آسانه، يو شو گامه راسره شه
چې شو خلاص د وخت له جوړه، اي زما د زړگي زوره
راسره وکه مېرانه، يو شو گامه راسره شه
بل مشال د مينې راوړه، پاتي لارې اندېرې دي
وارخطايم نگاهبانه، يو شو گامه راسره شه
بادشاهان د سلطنت مې، راج په زلفو کول غواړي
اي زما د زړه سلطانه، يو شو گامه راسره شه
د مجنون او فرهاد مينې، راته ووي شمائلې
په وتو يو له داستانه، يو شو گامه راسره شه
شمائله سليمي

غزل

ستا د وينې فواري ته نه رسيږي
شفق د غې منارې ته نه رسيږي
دا پندونه، دا و عظونه بې نوبته
د تكبير يوې نارې ته نه رسيږي
د تاريخ په مخ د چا د غرور خلي
د جنه و دې هديرې ته نه رسيږي
د شهيد گلگون گريوان د خداي حضور كې
جنتونه يې منظري ته نه رسيږي
په دفتر دې كه هم اور بل شي ناگاره!
د ميوند يوې مسري ته نه رسيږي

غزل

خان مې په سل ژبور تېلی ستا په لور ولاړیم
د زندگی په صف کې سخت د زړه په زور ولاړیم
په خپلو تلو دې خندوله زمانه راباندې
دنیا به خپل کار کوي، خپل عانت په پېغور ولاړم
لکه زرینه وړانګه راشه ورته ښکلی یې کړه
په زړه د ژوند لکه د تور دېګي نسکور ولاړیم
ورځې د ژوند شوې لکه واورې، زلزلې او توفان
زه پدې منح کې لکه بې مالګه کور ولاړیم
موسمه! واوره مالۀ پامه د وخت و غورځوه
دود شوم، رږپرمه، د خپل غرور په اور ولاړیم
ستا په وعده به انتظار ترپوزې راوومه
یو ځای به دلته یمه، خو ځایه به نور ولاړیم

شاعر؟

غزل
په گناه چې ورسیرم جنتو ته
عبادات خله کومه دوزخو ته
په کفري الفاظو مې سندرې وایي
لیونی مې دی راوستی لیونو ته
د بې غمه خدای غمونه را په سر دي
نخا کاند مه د درد سوي نغمو ته
په دینتا ژبه غبریرمه خالقه.
ستا خبرې مې راوړي دې کهنو ته
هسې نه خپله سایه مې تنها پریردي
کله شاته کله گورم قدمو ته
بیا حیران حیران ورگورمه اسمان ته
چې د درد احساس مې ورسې مغزو ته
شپه ډاریرې فلاح ستا له تنهایی نه
د سهار اذان کومه تورو شپو ته

غزل

بې له تا هم په خندا يمه گل مخيه.
د غم ساز ته په نڅا يمه گل مخيه.
خان مې هم له خانه شري زه چران يم.
چې د خان نه يم د چا يمه گل مخيه.
ژوند برباد دی زه تبا يمه گل مخيه.
ته بې ياره زه تنها يمه گل مخيه.
زړه مې زړه ته در نير دي زړه مې تنگ دی.
ژبه گونگه ده ساه ساه يمه گل مخيه.
مخ مې ستا له مخه بل مخ ته هېڅ نه اوړي.
زه مئين په تار بنډيا يمه گل مخيه.
له مودو نه زه د درد خزان وهلی.
له مودو نه په ژړا يمه گل مخيه.
تراړې شونډې ډکې سترگې فلاح لارم.
تا شرلی له درگا يمه گل مخيه.

نظام الدين فلاح

غزل

راتر غاړې شو ناکامه محبت
ډک له هر رنگه الزامه محبت
سپین مخونه هم بلاله کاره باسي
تور دی ستا رقم ما بنامه محبت
شبگیرو مې دمخ رنگ رانه زبڼلی
دزړه وینه مې تمامه محبت
بڼه نو څنگه یې دهر چا د خندا کړې
تانو څه کاوو بدنانه محبت
جار قربان شم له گرانښته داد کې
کرم په دوه لاسه سلامه محبت
سیلی بې له غم او درد نه راته وایه
بڼه نور څه وو نامرانه محبت

زینب سیلی

غزل

زما زړه باندي مين و و زما حان ندى ملامت
دا چې درد مې په نصيب شو جانان ندى ملامت
دا د نيا ده نفس خوا حش دى او شيطان ورسره مل هم
خامخا به خطا كيږي انسان ندى ملامت
مينه زموږ خخه رسوا شوه مينه پټ و ه مستوره
جهانيان شوله سپين سترگي جهان ندى ملامت
سړيې بنكته دى غريب دى جيب يې وزن دى كم كړى
حكه هر خوك پسې خاندي دا حوان ندى ملامت
ولور پورته شو و غرو ته و رختل و ختونه نيسي
موږ په خپله ايمان پلور و ايمان ندى ملامت
چې د زړه له جوشه راشي او بنكي پورته شي ليمو ته
اې دلرېشه خود لنديږي گريوان ندى ملامت

دلرېش وفادار

غزل

هره خوا د بل ده پوهې سپين مصباح شي
نوی فکر نوی ژوند د افتتاح شي
هسې نه خلک عقدې ته رانه لار شي
په فشار نه په دعوت د ټول اصلاح شي
اوس دی وخت د وران وطن د جوړولو
لاس په کار د انجینر، ډاکتر، فلاح شي
دا اولس دی نور بېحده خسته شوی
خه وخت و دې تړل هر رنگه سلاح شي
شوک چې کار کړي انسجام او اتحاد ته!
د هغه د په نصیب همه صلاح شي
افغانان ټول د یوې کبنتۍ سواره دي
عزیر! وایم تل طالب دي ملاح شي
احسان الله عزیر

غزل

گل اندامه گل بدنه یوسف ذاته
د وجود خوشبو دې ځي د هر اياته
ستا د حسن تلاوت عجيبه خوږ وو
څه اوږده وو د تهجدو دوه رکعاته
بدنامي له به سبا څه بانه گورو
نن بيخي په خود کې نه يم ملاقاته
چې زما د فکر قد را باندي تپت وړي
نور به خپل سيوري ته نه گورمه شاته
زه د شپې بلاته ځان په ژړا مړ کړم
اوس سحر د خندا شين شمه رڼا ته
زندگي لکه بدنامه ډمه ناڅي
ځي زما په غير کې سمه شي راماته
د بدنام غزل شاعر دروېش روښان وي
د گل روځ نامه يې و خوده دنيا ته

غزل

ترڅو دا د زندگۍ سترې داستاڼ وي
چلومه به غمونه پلنډي پلنډي
هغه پاته له ټولۍ د پتنگانو
لابه وړي پرځان اورونه پلنډي پلنډي
ها د ژوند په مقصد پوه وينس ضميرونه
په سينو کي يې دردونه پلنډي پلنډي
اخ دهرې مدرسې زهير انگره کي
ميرات سوي قلمونه پلنډي پلنډي
پام اميده چي سترپا محسوسه نکري
لاډي مخ ته خدمتونه پلنډي پلنډي

غزل

شکستونو اندازه له خودی نه لگوم
مالپونی گوره په زخم پتی نه لگوم
خدا یزده له کومو پړاوو مې تیروي لپو تتوب
په یوه عای باندي تردېره کیږدی نه لگوم
په ما کې خپله نه و نور، د بلېدلو ظرفیت
زه چا و چا غوندې تهمت په سیلی نه لگوم
نن چې اوبنلني سترگې ورغلم، نو ویې ویل
د مرغلو په عای هار کې مری نه لگوم
پروپاگندې د لمرمخیو د راتلو خبرې
زه له غربته د کاله ډیوه گي نه لگوم
د لپو تتوب راباندي ختمه ده منم کړاوه
خو د حباب غوندې په سیند کې ماڼی نه لگوم
کړاو منگل

غزل

چې پوهېدې هم دومره لوی تاوان دې ولې کاوه؟
ژوند خو دې خپل و، نو د چاپه شان دې ولې کاوه؟
زما د زړه له بړجلونو دې حان و غورخاوه
زما په مینه دومره بد گمان دې ولې کاوه؟
تا خو د عشق و رانی لیدې، زموږ جذبې دې لیدې
د محبت د مرتبو بیان دې ولې کاوه؟
که زړه دې بڼه وای نو ورغوی به دې سوی نه و
که مین نه وای درنجو دوکان دې ولې کاوه؟
ما د وخت زنی نیوې، پښې نیوې چې پاتې شي لږ
ملاگونگی شي د سهار اذان دې ولې کاوه
د لور و پښته یې سمول زما په حال خفه وه
ویل یې خه و رانه وه؟ زما ارمان دې ولې کاوه؟

شهاب

غزل

چې وځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوبنکې توی په خپل گربوان شوم
ته زما د ذات په خاوره کې زرغون شوي
نرگسي بنايسته زه درته گلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یاری گټه همدا وه
راغلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غیږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په بنايستونو بد گمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوايي شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې گران شوم
بې ارزښته زموږ ساندي شوي اجله!
خه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

غزل

چې و حای د و درېدو هلته روان شوم
لکه خپلې او بنکې توی په خپل گړپوان شوم
ته زما د ذات په خاوره کې زرغون شوي
نرگسي بنایسته زه درته گلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا و شوه نه د خان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یاری گټه همدا وه
را غلم پېرته په خپل خان باندې تاوان شوم
ستا د غیږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په بنایستونو بد گمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایی شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې گران شوم
بې ارزښته زموږ ساندي شوي اجله!
خه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

غزل

برندې سترگې گرځه درنه ټيټې چرته نه شي
جار دې له تندي شمه که گونځې يې اوبه شي
ستا د گور بنو په اتفاق ناسته ولاړه
گورم، زړه کې وایم چې جرگه به پښتانه شي
مونږ څه یوو، خو خاورې یوو د بندو وړانو لارو
تا پسې خو باید گلابونه درکاره شي
ما یوه خبره پته کړې ده په رمز کې
وخت به د خبرو شي خبره به مې وشي
چرته کې به ستا د تودې غېږې خوشبو مومي
چرته به سړی د گل په پاڼو کې ویده شي
څه ناڅه پښتو له مینې ویستی یوو اورښته
څه مینه سرشاره له پښتو نه په واته شي

مانو اورښت

غزل

چې گلروخ مې د درگاه نه په وتو شو
جنتي خوب مې تعبیر د دوزخو شو
ذاهدان د فلسفويي په نڅا کرل
د مطرب لاس کې رباب په غپیدو شو
چې خپل عقل يې دليل سره په شور شو
پیغمبر غوندي انسان په لړزیدو شو
د رب مینه چا کې چیرته وه سرپه
خو چې ستړی په گناه شو په سجدو شو
ټول ژوندون مې ستاله مخ نه صدقه شو
مات وجود مې درته یاره په رکوع شو
په گناه کې مې خالق د ځان پیدا کړ
په ثواب کې مې ایمان د دوه پیسو شو
چې دې زیری ورک شمال د مرگي راوړه
غم مې غم سره فلاح په گلدیدو شو

نظام الدین فلاح

غزل

ژوند به وييلې سرپه بې قيمته
که خبر شوې د اشنا له خوږ صورته
سهار يو ما بنام يې بل سره واعد ه وي
توبه گار به شې د دوی له صداقته
لاندي باندي مې بې اور ه سوزوي ته
نوم دي ورک شه له دنيا نه محبته
د ريا سجدې مې وړي تر دوزخونو
ستړی شوی يم له داسې عبادته
چې ديدار مې د خالق او دلبر نه وي
بې له دويه دي زه خه کوم جنته
کله کله زړه ته لار وکړي په سترگه
زه تر پخار شم د سترگک له شرارته
چې د مينې اذانونه دي شروع کړل
دار قبول کړه د منصور غوندي حضرتته

حضرت الله ذهين

غزل

خوشبويي دې راخڅېږي له بدنه
چې هفت رنگه خال دې اېښی دی په زنه
تور ليو انان راپسي برگ برگ حکه گوري
ده د سپينې هوسۍ لور پر ما مئینه
په مسکا تنکي گلونه لا بڼه ښکاري
د غرور په حای ناز و کره کبرجنه
غرونه غرونه ښايستونه پیکه شوي
چې د ژوند مسته سندر ده د غمجنه
ترخه خوله به مې خوږه شي که تا ښکل کړم
مچۍ شات په خوله کې وړي د گل له تنه
د غروب سورخي ته تېری نظر ناست يم
رايادېږي مې دا ستا اناري ونه
د نفرت په بدل مینه کړم محموده
ما بوسې دې هم اخستي له دښمنه

محمود باقر

غزل

بې کوره شي چې څوک په بې درکو پسې گرځي
د رانه خلق سپکېږي چې په سپکو پسې گرځي
زما د قام د کومې بدبختۍ به درته وایمه
چې څوک رازلمي کېږي په ټوپکو پسې گرځي
د زرکو د کونټرو بنکار د نورو مشغله شوه
زما د غرونو باز په توت خورو کو پسې گرځي
بیا څوک د پښتنو د اتفاق سندرې وایي
دیوان یې د خوشحال په لاس خټکو پسې گرځي
صلاح کوي جرگه کوي غونډېږي تندرونه
څوک جالې جوړوي ځان له په ډکو پسې گرځي
د هغه غرسنۍ غړۍ مې هغسې په زړه ده
له هغسې مې فکر په گنجکو پسې گرځي
د بنکلو په سینو کېنې بې غرضه زړونه گوري
صابر بلا وهلی دی په ورکو پسې گرځي

صاحب شاه صابر

غزل

يو دم به گران په ټول جهان شي چې پيسه پيدا كړي
بيا به د هر سړي جانان شي چې پيسه پيدا كړي
ورپسې زړه مه خوره د وخت حامن همدا سي وي تل
ته به له خانه هم پرې گران شي چې پيسه پيدا كړي
كه ته جانان ياران دوستان غواړې چكړې غواړې
هله پوره به دې ارمان شي چې پيسه پيدا كړي
كم اصل خلك تل مدام د تلې وزن گوري
دوى به هم ستاد خنك ياران شي چې پيسه پيدا كړي
نظير صادق ستا ياران او خپلوان ټول به در شي
ټول به په يو دوه كې حيران شي چې پيسه پيدا كړي

نظير صادق

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**